

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. C. H.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2025, č. j. OAM-540/BA-BA01-BA03-Z-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

1. Žalobce svou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2025, č. j. OAM-540/BA-BA01-BA03-Z-2025, jímž byl podle § 46e odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen: „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a kterým byla podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 29. 8. 2025.
2. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil pouze obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a vysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Před tím, než žalovaný žalobce zajistil, byl povinen zvážit možnost aplikace mírnějších opatření. Žádný z důvodů pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu sám o sobě neimplikuje skutečnosti, pro které by bez dalšího nebylo možné využít zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu a vždy by bylo zapotřebí cizince bez dalšího zajistit.
3. Je pravdou, že žalobce se nachází na území ČR neoprávněně, ale za celou dobu jiným způsobem neporušil ani nenarušil právní řád ČR. Žalovaný nezohlednil skutečnosti, které nasvědčují tomu, že žalobce je jinak bezúhonným člověkem, který respektuje právní předpisy a veřejný pořádek v ČR narušovat nebude. Žalobce připomněl, že žalovaný je povinen svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, tyto skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž žalovaný v řízení vychází, ve spisovém materiálu oporu. Žalovaný napadené rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami, aniž by se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce. Žalovaný zcela nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem zdůvodnil délku zajištění žalobce, která je nepřiměřená.
4. Zajištění je nezákonné, neboť žalobcovo protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala naprostou nezbytnost jeho zajištění. V případě žalobce byly dány takové okolnosti, které odůvodňovaly užití mírnějších institutů, a to zejména uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný pochybil, když ani na základě judikatury, která mu ukládá zvážit majetkové, osobní a rodinné poměry cizince a přiměřenost zásahu, jakož i charakter porušení jeho povinnosti, při samotném hodnocení možnosti uložení zvláštního opatření uvedené korektivy nezohlednil dostatečně. Odůvodnění neuložení jednotlivých zvláštní opatření pak bylo naprosto obecné. Správní orgán může učinit závěr o nezbytnosti zajištění až na základě pregnantně vyjádřených a pojmenovaných obav. K tomu se vyjadřoval Nejvyšší správní soud, který opakovaně judikoval, že samotný nelegální vstup na území ČR ještě nezakládá nezbytnost zajištění cizince.
5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a má za to, že rozhodl zcela na základě zákona. Důvodem pro zajištění žalobce skutečnost, že dne 6.5.2025 jeho lustrací bylo zjištěno, že zde nemá žádné pobytové oprávnění a také je evidován v Schengenském informačním systému jako státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení, s platností do 29.1.2029 zadávajícím státem Rumunsko, čímž vzniklo podezření, že cizinec se nachází na území ČR neoprávněně. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Žalobce dne 12. 5. 2025 požádal o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné konkrétní důvody jejího podání. Žalobce o

mezinárodní ochranu požádal až po zadržení policií a jeho zajištění. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplývalo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti, vzhledem k tomu, že na území pobývá již od března 2024. Žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu také v Rumunsku, kde pobýval od ledna 2024. V případě žalobce má tak žalovaný jednoznačně za to, že podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou, jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti. Žalovaný proto rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, sp. zn. 5 Azs 24/2008, dle něž v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla podána účelově. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, sp. zn. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

6. Je třeba dále uvést, že rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, konstatoval, že v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizováno, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a ani s ustanoveními návratové směrnice. Správní orgán je povinen učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné. Taková úvaha správního orgánu je nezbytná v případě, kdy by správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince vedlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.
7. K obsahu žalobních námitek žalovaný uvedl, že jsou obecného charakteru a nikterak nekonkretizují nezákonnost napadeného rozhodnutí, v něm žalovaný naopak dostatečně odůvodnil nutnost zajištění žalobce. S případným uplatněním mírnějších opatření, jak žalobce navrhuje, se žalovaný vypořádal ve svém rozhodnutí.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Jihočeského, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, kraje ze dne 7. 5. 2025, č. j. KRPC-59695-20/ČJ-2025-020023, byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Policejní orgán tak učinil proto, že žalobce byl dne 6. 5. 2025 ve 12:00 hod. kontrolován policejní hlídkou na místě rekonstrukce bývalého supermarketu PENNY na adrese Hvězdná 57, 377 01 Jindřichův Hradec. Žalobce na výzvu hlídky nepředložil žádný cestovní doklad, pouze uvedl své jméno, datum narození a státní příslušnost. Dále uvedl, že cestovní doklad nemá u sebe a že ho má v místě, kde je ubytovaný. Žalobci byla ze strany policejního orgánu poskytnuta součinnost k předložení cestovního dokladu, ten ale uvedl, že neví, kde přesně je ubytovaný a adresu nezná. Dále hlídce sdělil, že do ČR přicestoval letecky přes Dubaj asi před rokem a po celou dobu svého

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

pobytu z území nevystoupil ani nežádal o vízum. Dne 7. 5. 2025 se na služebnu policejního orgánu dostavil pan T. N. N., který přinesl cestovní pas žalobce. Kontrolou cestovního dokladu a v něm otištěných přechodových razítek bylo zjištěno, že žalobce vstoupil na území Rumunska dne 14. 1. 2024 přes vzdušný hraniční přechod letiště v Bukurešti, Rumunsko. Když žalobce následně cestoval z území Rumunska, lze předpokládat, že to již bylo v době, kdy bylo Rumunsko členem Schengenského prostoru. Policejní orgán dále zjistil, že žalobce není držitelem žádného pobytového oprávnění a na území není vedeno žádné řízení, na základě kterého by žalobce byl oprávněn na území ČR pobývat. Dále bylo lustrací zjištěno, že žalobce je veden v schengenském IS SIS, je po něm vyhlášeno pátrání, jako důvod pátrání bylo uvedeno: státní příslušník třetí země, na které se vztahuje rozhodnutí o navrácení a jedná se o občana 3. státu, kterému byl vydán příkaz k vycestování ze schengenského prostoru a kterému je zakázán vstup do schengenského prostoru – je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko. Lhůta pro vycestování žalobce Rumunska uplynula dne 13. 2. 2024. S žalobcem byl dne 7. 5. 2025 sepsán protokol o podání vysvětlení, v němž uvedl, že minulý rok v lednu letecky přicestoval z Vietnamu do Rumunska, kde na své vízum pobýval a pracoval asi 2 měsíce a v březnu 2024 odcestoval z Rumunska do ČR. Jako datum příjezdu do ČR označil 10. 3. 2024, cestoval spolujízdou autem. Nejdříve pobýval v Praze a poté se krátce přemísťoval po celé ČR. V Jindřichově Hradci, kde byl kontrolovaný policií, pobývá asi 2 měsíce, bydlel ve vietnamské komunitě, ale adresu neznal. Cestovní pas neměl u sebe, dovezl mu jej kamarád z komunity. O zákazu pobytu v Rumunsku neví ani neví, že mu bylo zrušeno vízum, nebo že by dostal zákaz pobytu. Svůj pobyt ani nijak neřešil, vízum měl platné do března 2024 a nežádal o prodloužení. Ve Vietnamu žije jeho manželka a tři malé děti, mají tam rodinný dům a není tam moc práce a je těžké uživit rodinu. V Evropě žádné příbuzné, rodinu ani kamarády nemá.

9. Žalobce poté dne 12. 5. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Následně žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl o zajištění žalobce na dobu do 29. 8. 2025. V napadeném rozhodnutí nejdříve žalovaný shrnul skutkový stav věci. Podle žalovaného existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu za účelem snahy zmařit nucený návrat do vlasti. K tomuto závěru došel proto, že žalobce na území pobýval nelegálně a pokud by nebyl zadržen policií, zjevně by ve svém nelegálním pobytu pokračoval. Žalobce přiznal, že se přemísťuje podle práce, tedy kromě nelegálního pobytu nerespektoval ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců. Dále je žalobce veden v Schengenském informačním systému jako osoba, na níž se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 29. 1. 2029. Žalobce před zajištěním nikdy nepožádal o mezinárodní ochranu nejen v ČR, ale i v Rumunsku. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky, které by mu bránily ve vycestování do země původu ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám v zemi původu, naopak prohlásil, že tam je bezpečno, jen je tam těžká obživa a není tam moc práce. Žalobce nemá v ČR nahlášenou adresu, adresu v Jindřichově Hradci, kde pobýval před zajištěním, nezná. Žalobce proto není v ČR kontaktní. Žalobce na území ČR nemá rodinné ani jiné vazby, nemá tedy žádnou motivaci zde zůstat pro potřeby řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v případě žalobce nelze uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, neboť žalobce přiznal, že na území ČR nemá žádné rodinné ani jiné vazby, a tudíž nemá motivaci zůstat na území ČR a být správnímu orgánu Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

k dispozici. Žalobce navíc v ČR není nikde hlášen k pobytu, adresu místa, kde naposledy pobýval, nezná. Žalobce tak zjevně nelze kontaktovat na jakékoli adrese v ČR a předpokládat, že se na ní bude skutečně zdržovat. Žalobce nemá možnost získat finanční prostředky legálním způsobem, neboť v ČR není oprávněn pracovat, nelze tak očekávat možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti, neboť i to vyžaduje určité finanční náklady. K možnému setrvání žalobce v pobytovém středisku žalovaný uvedl, že s ohledem na předchozí jednání žalobce, který na území nelegálně pobýval a pracoval, přičemž tak vyjádřil nulový respekt k dodržování právních předpisů, nelze očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se jeho jednání změnilo a žalobce by zůstal správnímu orgánu k dispozici. Žalovaný se dále zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn. Žalovaný nemůže vyloučit, že na žádost o udělení mezinárodní nebude posouzena jako zjevně nedůvodná, nelze ani vyloučit, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat standardně podle § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Zároveň však lze v případě žalobce s ohledem na upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tedy přibližně v polovině zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případě osob umístěných v zařízení pro zajištění cizinců bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní, je žalovaný povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit prvotních 90 dní o dalších 15 dnů na podání případné žaloby. Společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručování činí maximální lhůta po zajištění žalobce 90 + 15 + 5 dní, tedy celkem 110 dnů. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce na 110 dnů.

10. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 46a odst. 8 ZoA. Žalobce konání jednání nenavrhl a ani soud nevyhodnotil konání jednání jako nezbytné.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
12. Žaloba není důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť v případě, shledal-li by soud napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, nebylo by možné rozhodnutí přezkoumat optikou uplatněných žalobních bodů. K tomuto pořadí přezkumu došel i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS, když uvedl: „[t]eprve dospěje-li soud k závěru o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, může se zabývat dalšími námitkami“.
14. Nepřezkoumatelnost je závažná vada správního rozhodnutí, která brání tomu, aby rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. existuje nepřezkoumatelnost ve dvou formách – nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost však není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mu mělo být napadené rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

69/2016-24, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost je vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze dané rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

15. Napadené rozhodnutí ale podle soudu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Srozumitelně z něj totiž vyplývá, který správní orgán napadené rozhodnutí vydal, jak bylo rozhodnuto, napadené rozhodnutí obsahuje i odůvodnění, v němž žalovaný zformuloval důvody rozhodnutí. Podle žalobce se žalovaný vůbec nevěnoval otázce, proč se uchýlil k jeho zajištění. S tím soud nesouhlasí. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný zabýval úvahou, proč se uchýlil k zajištění žalobce. Uvedl, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně, přičemž zde i nelegálně pracoval, že je veden v Schengenském informačním systému, žalobce neuvedl žádné objektivní překážky, které by mu bránily ve vycestování, zároveň na území nemá žádné rodinné či jiné vazby. Dále zohlednil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až ve chvíli, kdy byl zadržen policií, zajištěn za účelem správního vyhoštění a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, hrozba nuceného vycestování žalobce se tak stala reálnou. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž věnoval zdůvodnění, proč v případě žalobce nepostačí uložení zvláštních opatření. Lze proto shrnout, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani pro nedostatek důvodů.
16. Dále se soud zabýval námitkami žalobce, které se týkaly nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
17. K formulované námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze obecnými úvahami soud uvádí, že v této námitce soud postrádá bližší konkretizace, co žalovaný nesprávně a nedostatečně zjistil. Soud je při přezkumu rozhodnutí vázán žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž za jejich formulaci je odpovědný žalobce. V obecné rovině lze uvést, že závěry, o něž se napadené rozhodnutí opírá, má oporu ve správním spise, a dokonce nejčastěji vychází z tvrzení, která sám žalobce učinil. Není tedy zřejmé, jaké okolnosti věci měl žalovaný podle žalobcova mínění přehlédnout, resp. je vůbec nezjistit.
18. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu platí: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
19. K důvodům zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48), kde uvedl: *„Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově) není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o*

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.“

20. Lze tedy identifikovat následující podmínky pro to, aby cizinec mohl být podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn: 1) žádost o mezinárodní ochranu byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, 2) existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění (...), 3) cizinec mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, 4) nelze účinně uplatnit zvláštní opatření.
21. O splnění podmínky ad 1) není v projednávané věci sporu. Žalobce podal dne 12. 5. 2025 žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 5. 2025, č. j. KRPC-59695-20/ČJ-2025-020023, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
22. Ve věci je naplněna i druhá podmínka spočívající v existenci oprávněných důvodů domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem podána až v zařízení pro zajištění cizinců, ačkoli ji mohl učinit již mnohem dříve, ať už v Rumunsku či po svém vstupu do ČR. Žalobce přitom sám uváděl, že zemi jeho původu vnímá jako bezpečnou, jen je ve Vietnamu těžká obživa a není tam moc práce. Nikdy před podáním žádosti se nezmínil, že vycestoval ze země původu za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu. Je tedy důvodné domnívat se, že podá-li žalobce žádost o mezinárodní ochranu za takové situace až v době, kdy mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, za účelem jeho realizace byl současně zajištěn, činí tak především s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, jehož uskutečnění se již stalo přímo hrozícím. Soud podotýká, že správní orgán nemusí mít úplnou jistotu o tom, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany jen za účelem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, z dikce § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyplývá, že správnímu orgánu postačí mít oprávněné důvody domnívat se, že tomu tak je. Tento předpoklad byl podle názoru soudu naplněn.
23. Podmínka ad) 3 je rovněž naplněna. Žalobce měl prostor požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, než byl policií zajištěn za účelem správního vyhoštění. Nepochybně tak mohl učinit po svém přicestování do Rumunska v lednu 2024 nebo po přicestování do ČR v březnu 2024. K tomu soud podotýká, že se obecně od žadatelů o mezinárodní ochranu očekává, že svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podají bezprostředně poté, co k tomu mají příležitost (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51).
24. Konečně má soud za to, že i podmínka ad) 4 týkající se nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Důvody žalovaného pro nemožnost jejich uplatnění byly soudem rekapitulovány shora, přičemž má soud za to, že tyto důvody jsou zformulovány přezkoumatelně a přesvědčivě. Pokud žalobce nemá na území ČR žádné rodinné ani sociální zázemí, nemá zde místo, kde by mohl bydlet, a tedy nedisponuje adresou, na které by byl dosažitelný správními orgány, nemá a ani nemůže mít legální

zdroj příjmů, lze sotva uzavřít, že jsou u něj dány předpoklady pro to, aby se zdržoval v pobytovém středisku (§ 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu). Z dosavadního chování žalobce je zřejmé nerespektování právní řádu ČR, když na území kromě nelegálního pobytu i nelegálně pracoval, ze záznamu z Schengenského informačního systému navíc vyplývá, že žalobce nerespektoval ani právní řád Rumunska. U žalobce je tím méně dán důvod pro uložení ochranného opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy povinnost osobně se hlásit na ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že využití zvláštních opatření v případě žalobce nepřipadá v úvahu, neboť by ohrožovalo naplnění smyslu zajištění.

25. Všechny zákonné podmínky pro zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byly proto splněny.
26. Pokud pak žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval otázkou proporcionality jeho zajištění, není zcela jasné, co konkrétně má na mysli. Není totiž důvod pochybovat o tom, že zajištění cizince znamená omezení, nebo dokonce, v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění, i zbavení jeho osobní svobody; jedná se tedy o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. NSS (srov. rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48), k důvodům zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA uvedl: *„Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově) není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.“* Je povinností žalovaného, který o takovém zajištění rozhoduje, aby jednoznačně prokázal, že v konkrétním případě byly splněny zákonné předpoklady takového kroku. Právě prostřednictvím jejich stanovení zákon stanovuje podmínky, za nichž je možno takto citelný zásah do osobní svobody cizince provést. Soud se však se žalovaným ztotožňuje, že v jeho případy tyto podmínky splněny byly.
27. Tvrzení žalobce, že je jinak bezúhonným člověkem a že kromě toho, že se na území ČR nachází neoprávněně, nenarušil právní řád ČR a že žalobcovo protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, aby znamenalo nezbytnost žalobcova zajištění, nemají v podmínkách posuzování nezbytnosti zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádnou váhu. Tato forma zajištění totiž není podmíněna tím, že daný cizinec se opakovaně dopouští protiprávního jednání a není vázána ani na intenzitu takových protiprávních jednání. Rozhodující tu je naplnění zákonných předpokladů uvedených v citovaném ustanovení, které byly v projednávané věci splněny.
28. Soud tak uzavírá, že žalovaný náležitě posoudil nutnost zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný individuálně posoudil věc žalobce, přičemž své závěry ohledně nutnosti zajištění žalobce následně přezkoumatelně odůvodnil v napadeném rozhodnutí, vycházel přitom z podkladů, které jsou shromážděny ve správním spisem. Rozhodně tak nedošlo k tomu, že by žalovaný rozhodoval toliko na základě obecných úvah bez toho,

aby vysvětlil důvod svého rozhodnutí uchýlit se v daném případě k zajištění, jak tvrdí žalobce.

29. K námitce týkající se možnosti uložení mírnějších opatření před zajištěním, soud v první řadě uvádí, že žalobce nepředestřel žádnou argumentaci stran toho, proč by u něj měla být zvláštní opatření aplikována. Důvody, proč má soud za to, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu nejsou u žalobce na místě přitom soud formuloval již v odst. 24 tohoto rozsudku. Závěry soudu přitom korespondují se závěry, které učinil žalovaný.
30. Jde-li o dobu zajištění žalobce, musí žalovaný v případě, jde-li o cizince, který žádostí o mezinárodní ochranu pravděpodobně jen oddaluje výkon své povinnosti vycestovat z území, vzít v úvahu že (1) účelem zajištění je zaručit dostupnost cizince pro případ, že by mezinárodní ochranu nezískal, a měl by tedy nuceně vycestovat; a že (2) nikdo nesmí být svévolně zbaven osobní svobody. Pokud ministerstvo prvotní dobu zajištění stanoví, aniž by promítlo do své úvahy a jejího odůvodnění obě tato hlediska, vydá nezákonné rozhodnutí. Příliš dlouhou prvotní dobou azylového zajištění – způsobující nezákonnost rozhodnutí – je i taková doba, která se bezdůvodně odchyluje od dosavadní správní praxe, respektive je zřetelně delší (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2025, č. j. 10 Azs 244/2024-31). Z § 46a odst. 5 zákona o azylu vyplývá, že žalovaný mohl stanovit dobu zajištění nejvýše na 180 dní. V projednávané věci byla délka zajištění stanovená na 110 dní. Žalovaný tak učinil na základě úvah o možném dalším průběhu řízení o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany a možné následující podání žaloby. Tyto závěry žalovaného považuje soud za odůvodněné a akceptovatelné. Ostatně, doba prvotního zajištění v délce 110 dnů je v souladu s ustálenou judikaturou NSS (rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024-50, body 23 a 24). Stanovená doba zajištění tedy respektuje nejen zákonný limit, ale vychází z racionálně odůvodněných předpokladů délky azylového řízení včetně případného podání správní žaloby, odpovídá ustálené správní praxi žalovaného a reflektuje i judikaturu správních soudů. Ani v tomto ohledu tedy není napadené rozhodnutí nezákonné.
31. Součástí žaloby byl i návrh na přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu však soud nerozhodoval, neboť v rámci zachované lhůty k rozhodnutí o něm dle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodl přímo o samotné žalobě.
32. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť byla žaloba zamítnuta. Žalovaný ale náhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto soud rozhodl výrokem II. tohoto rozsudku tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 13. června 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně